

Arrest

nr. 147 091 van 4 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 26 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 mei 2013 dienen de verzoekende partijen, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 26 november 2013, met kennisgeving op 4 december 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds 10 februari 2006 in België verblijven, dat de heer B.R. (...) bij regularisatie van zijn verblijf onmiddellijk aan de slag zou kunnen bij de firma A.T.S. BVBA (zie verklaring broer betrokkene), dat mevrouw B.N. (...) bij regularisatie van haar verblijf onmiddellijk aan de slag zou kunnen bij de firma V. (...) BVBA (zie verklaring R.V. (...) van V. (...) BVBA), dat betrokkenen een materieel en sociaal draagvlak opgebouwd zouden hebben in België, geïntegreerd zouden zijn, intensief en met succes Nederlandse taallessen volgden (zie meerdere deelcertificaten en certificaten), dat de heer B.R. (...) in België het "Getuigschrift over de basiskennis bedrijfsbeheer behaalde, dat M. (...) lid is van een voetbalclub (zie aansluitingskaart) en dat betrokkenen getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 10 februari 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 24 augustus 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing: tot verwerping van het beroep dat was ingesteld tegen het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hen betekend werd op 17 oktober 2007 en verblijven sindsdien illegaal in België, De duur van de procedure — namelijk 1 jaar 6 maanden en 14 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsheer stelt dat betrokkenen na het afwijzen van hun asielaanvraag de facto werden toegelaten op het Belgische grondgebied waardoor zij zich verder integreerden, hun kind in België geboren werd en school liep. We merken hierbij op dat betrokkenen reeds op 17 oktober 2007 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten betekenden en sindsdien illegaal in België verblijven. Betrokkenen dienden nadien nog 5 aanvragen 9 bis in en betekenden nog bevelen om het grondgebied te verlaten op 15 juli 2008, 08 mei 2009; 02 september 2011, 22 april 2013 en op 09 oktober 2008 betekende enkel de heer B.R. (...) een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan deze Bevelen om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven, Betrokkenen hebben geen gehoor gegeven aan de vertrekplicht, zijn steeds opnieuw procedures begonnen en hebben(daarmee) hun verblijf -en dat van hun kind- verlengd.

Meester Vrijens haalt aan dat het kind van betrokkenen in België geboren werd en steeds in België naar school gegaan is. Het zou volgens de raadsheer dan ook aangewezen zijn dat dit kind verder school loopt in België want het kind zou ernstige pedagogische en emotionele schade lijden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Deze aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan dat het feit dat hun kind in België geboren werd, een terugkeer moeilijker zou maken. Zij tonen evenmin aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichtte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf, Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Daarenboven is hun kind nog zeer jong zodat het zich naar alle waarschijnlijkheid zeer snel zou aanpassen aan de nieuwe omstandigheden in het land van herkomst.

“(…)”

1.2. Eveneens op 26 november 2013, met kennisgeving op 4 december 2013, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot elk van de verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit zijn respectievelijk de tweede en derde bestreden beslissing, waarvan de motieven telkens luiden als volgt:

“(…)

Aan (…)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene wenden al meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend waarvan het laatste op 22.04.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de aan (hem) (haar) betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het laatste bevel om het grondgebied te verlaten werd aan (hem) (haar) betekend op 22.04.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling zich gedurende een lange periode in illegaal verblijf genesteld heeft.

Betrokkene heeft, na het betekenen van het laatst betekende bevel, nog steeds geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengen grondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft (hij) (zij) een aanvraag 9bis ingediend op 21.05.2013.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing als de beslissingen tot inreisverbod aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissingen tot inreisverbod.”

2.2. De raadvrouw van de verzoekende partijen, gevraagd naar haar standpunt hierover ter zitting, stelt dat zij meent dat er wel voldoende samenhang is tussen de bestreden beslissingen, nu de beslissingen op dezelfde datum en door dezelfde persoon werden genomen, zodat het een zelfde situatie betreft die het beste door een rechter wordt beoordeeld.

2.3. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Te dezen vragen de verzoekende partijen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 26 november 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals de inreisverboden van dezelfde datum. Zij geven in het verzoekschrift geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

De Raad is van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partijen getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De bestreden inreisverboden werden afgeleverd omdat geen gevolg werd gegeven aan eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze eerder gegeven bevelen maken niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. De vaststelling dat de bestreden beslissingen alle dezelfde datum dragen en door dezelfde persoon werden genomen en dat pas nadat de eerste bestreden beslissing werd genomen zou zijn vastgesteld dat de verzoekende partijen geen gevolg hadden gegeven aan eerder bevelen om het grondgebied te verlaten is niet van aard om enige verknochtheid aan te tonen. Het gegeven, ten slotte, dat een middel werd aangevoerd tegen de inreisverboden doet hieraan geen afbreuk. De eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds vertonen aldus geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

2.4. Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partijen vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Niettegenstaande de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeeft dat het beroep enkel onvankelijk is wat betreft de eerste bestreden beslissing, dient *in casu* te worden geopteerd voor de onvankelijkheid van het beroep wat de opgelegde inreisverboden betreft. De bestreden inreisverboden vertonen immers, zoals de raadvrouw van de verzoekende partijen ter terechtzitting ook stelt, een

groter belang voor de verzoekende partijen dan de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de tweede en derde bestreden beslissing wordt aan elk van de verzoekende partijen een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, wat gelet op de artikelen 1, 8°, en 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekende partijen gedurende drie jaren na de betekening ervan (*in casu* op 4 december 2013) niet toegelaten kunnen worden tot het grondgebied en evenmin kunnen verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden de belangrijkste beslissingen vormen die middels huidig verzoekschrift worden bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen, wat maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan de opgelegde inreisverboden die wel - en overigens ook verstreckende - gevolgen hebben.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen met betrekking tot de beslissing die als belangrijkste beslissing moet worden beschouwd en die dus als voornaamste voorwerp van het beroep een onderzoek ten gronde rechtvaardigt.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissingen zijn.

2.5. Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing van 26 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing

3.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat enkel het derde middel gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, zodat het eerste en het tweede middel, die beide enkel betrekking hebben op de motieven van de eerste bestreden beslissing – waartegen het beroep onontvankelijk werd verklaard – niet dienen te worden besproken.

3.2.1. De verzoekende partijen voeren in hun derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“2.3.1. Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste dateert van 22 april 2013.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoekers en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Dat voorafgaandelijk reeds werd uiteengezet dat het zontje van verzoekster in 2006 in België geboren werd, school loopt in België en tevens voetbalt bij een voetbalclub. Voor M. (...) is België dan ook zijn vaderland en hij heeft enkel onderwijs genoten in het Nederlands. Bovendien woont zij oom in België en heeft hij hiermee nagenoeg dagelijks contact.

Bij het uitvaardigen van het inreisverbod werd heeft hiermee dan ook geen rekening gehouden, noch werd gemotiveerd of het hoger belang van het kind hierdoor werd gerespecteerd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

2.3.2. Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoekers zich gedurende een lange periode in illegaal verblijf genesteld hebben en zij na het laatste betekende bevel om het grondgebied te verlaten geen stappen ondernomen hebben tot vrijwillig vertrek en zij bovendien nog een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden."

3.3. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

- artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hierbij werd reeds aangetoond dat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen de beslissingen tot inreisverbod. Ondergeschikt, in zoverre uw Raad zou oordelen dat het beroep hiertegen toch ontvankelijk is, laat verweerder het volgende gelden.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat uit de bestreden beslissingen niet blijkt of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft ook kritiek op het feit dat niet wordt gemotiveerd nopens de termijn van het inreisverbod.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde

van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Meer specifiek wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 22.04.2013.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bovendien uitdrukkelijk werd opgemerkt dat door de verzoekende partij sedert het voormelde bevel nog steeds geen enkele stap werd ondernomen om het vrijwillig vertrek voor te bereiden.

Uit de motieven van de tweede bestreden beslissingen blijkt afdoende om welke reden het inreisverbod van drie jaar aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de aan hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het laatste bevel om het grondgebied te verlaten werd aan hem betekend op 22.04.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling zich gedurende een lange periode in illegaal verblijf genesteld heeft.

Betrokkene heeft, na het betekenen van het laatst betekende bevel, nog steeds geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 21.05.2013”.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij. Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Geheel ten overvloede, laat verweerder gelden dat art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds uitdrukkelijk zou dienen te motiveren waarom deze of gene termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ernstig ter discussie kan staan.

Zie ook:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen

te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nergens blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd nopens de in voormelde bepaling vervatte belangen.

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij haar kritiek kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat het inreisverbod een schending zou inhouden van haar gezins- en familieleven, laat verweerder gelden dat de enige reden waarom een inreisverbod werd betekend is omdat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

“Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen.”

(R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten genoemde beslissingen een motivering in feite, met name dat aan de verzoekende partijen “een inreisverbod voor drie jaar (wordt) opgelegd” omdat zij niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting, meer bepaald omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan de aan hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij wordt verduidelijkt dat de laatste dergelijke bevelen werden betekend op 22 april 2013. Verder stelt de verwerende partij met betrekking tot de opgelegde termijn van drie jaar dat de verzoekende partijen “zich gedurende een lange periode in illegaal verblijf genesteld (hebben)”, dat zij “na het betekenen van het laatst betekende bevel, nog steeds geen stappen (hebben) ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten” en dat zij daarenboven “een aanvraag 9bis (hebben) ingediend op 21.05.2013”. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij kunnen geenszins ernstig voorhouden dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod, nu in de tweede en derde bestreden beslissing de motieven worden opgesomd op grond waarvan de verwerende partij heeft besloten tot het opleggen van inreisverboden van drie jaar. Uit de uiteenzetting van het middelonderdeel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.4.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht moet *in casu* worden beoordeeld in het licht van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren.

3.4.2.1. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Hieruit volgt dat de bevoegde minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*". Voorts volgt uit het eerste lid van voornoemde bepaling dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld "*door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval*". In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten "*waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn*". Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van hun geval.

In casu wordt aan elk van de verzoekende partijen een inreisverbod opgelegd van 3 jaar omdat zij geen gevolg hebben gegeven aan de aan hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij wordt verduidelijkt dat de laatste aan hen betekende bevelen dateren van 22 april 2013. Zoals hoger reeds gesteld, motiveert de verwerende partij tevens dat er aan elk van de verzoekende partijen een inreisverbod van 3 jaar wordt gegeven daar zij zich gedurende een lange periode in illegaal verblijf hebben genesteld en zij na het laatst betekende bevel nog steeds geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten, waarbij daarenboven wordt vastgesteld dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend op 21 mei 2013.

Hieruit blijkt dat bij het nemen van de tweede en derde bestreden beslissing rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van hun geval. De verzoekende partijen brengen te dezen zelf geen specifieke omstandigheden aan waarmee de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden en die eventueel tot een inreisverbod met een kortere duur zouden nopen.

3.4.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat uit de bestreden inreisverboden niet blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en hun gezins- en familieleven, meer bepaald met het feit dat hun zoon in 2006 in België werd geboren, hier school loopt, is ingeschreven in een voetbalclub, dat hij België als zijn vaderland zou beschouwen en dat hij dagelijks contact zou hebben met zijn oom die in België woont. De verzoekende partijen menen dat niet werd gemotiveerd of het hoger belang van het kind werd gerespecteerd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de tweede en derde bestreden beslissing geen beslissingen tot verwijdering betreffen, zodat de verzoekende partijen zich niet dienstig op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kunnen beroepen.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat en dat, zoals hoger reeds werd aangetoond, bij het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partijen. Bovendien weze het aangestipt dat de verzoekende partijen niet toelichten waaruit zij afleiden dat er sprake zou zijn van een schending van het "*hoger belang van het kind*". Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich op de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziene bescherming wil beroepen om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat er daadwerkelijk sprake is van een situatie voorzien in genoemde bepaling, waarbij het niet volstaat zich te beperken tot loutere, ongestaafde beweringen, zoals *in casu* het geval blijkt. Tenslotte impliceren de tweede en derde bestreden beslissing geen verbreking van de gezinsband nu in de derde bestreden beslissing uitdrukkelijk eveneens het minderjarig kind van de verzoekende partijen wordt vermeld, dat het statuut van zijn moeder volgt. Het volledige gezin is derhalve onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar.

3.4.2.3. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de tweede en derde bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin kan een schending van artikel 74/11 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

3.4.3. Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN